

Arrest

nr. 342 678 van 10 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. WAUTERS
Cogels Osylei 61
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 maart 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. WAUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 september 2021 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en werd hij betrapt op het verkopen van illegale sigaretten. Er werd een proces-verbaal opgesteld wegens heling. Ten aanzien van verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tevens werd hem een inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd.

Op 23 oktober 2021 werd verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd herbevestigd.

Op 25 november 2021 werd verzoeker wederom aangetroffen in illegaal verblijf en werd er vastgesteld dat hij verdovende middelen verkocht. Opnieuw werd het bevel om het grondgebied te verlaten herbevestigd.

Op 30 december 2021 werd verzoeker aangehouden na een poging tot diefstal. Wederom volgde een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 januari 2022 werd verzoeker nogmaals aangetroffen in illegaal verblijf. Weer werd het bevel om het grondgebied te verlaten herbevestigd.

Op 22 maart 2022 werd verzoeker op heterdaad betrapt op een poging tot diefstal met braak in een bankgebouw.

Op 9 augustus 2022 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor diefstal.

Op 11 maart 2023 werd verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd herbevestigd.

Van 18 maart 2023 tot 17 mei 2023 werd verzoeker opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis.

Op 12 mei 2023 werd een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten getroffen ten aanzien van verzoeker en werd hem een inreisverbod voor de duur van 8 jaar opgelegd.

Op 14 oktober 2023 werd verzoeker wederom aangetroffen in illegaal verblijf en werd hij betrapt op de verkoop van illegale sigaretten. Op diezelfde dag werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker en werd hem opnieuw een inreisverbod voor de duur van 8 jaar opgelegd.

Op 24 oktober 2023 werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker genomen en werd hem opnieuw een inreisverbod voor de duur van 8 jaar opgelegd.

Op 18 februari 2024 werd opnieuw een administratief verslag wegens illegaal verblijf opgesteld ten aanzien van verzoeker. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd herbevestigd.

Op 25 februari 2024 werd verzoeker wederom aangetroffen in illegaal verblijf en werd het bevel om het grondgebied te verlaten herbevestigd.

Op 7 juni 2024 werd verzoeker nogmaals aangetroffen in illegaal verblijf en werd het bevel om het grondgebied te verlaten herbevestigd.

Ook op 16 juni 2024 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en werd het bevel om het grondgebied te verlaten herbevestigd.

Op 6 juli 2024 werd verzoeker wederom aangetroffen in illegaal verblijf en werd het bevel om het grondgebied te verlaten herbevestigd.

Op 13 juli 2024 werd verzoeker wederom aangetroffen in illegaal verblijf en werd hij betrapt op de verkoop van illegale sigaretten. Opnieuw werd het bevel om het grondgebied te verlaten herbevestigd.

Ook op 10 augustus 2024 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en werd hij betrapt op de verkoop van illegale sigaretten. Opnieuw werd het bevel om het grondgebied te verlaten herbevestigd.

Op 4 september 2024 werd verzoeker weer aangetroffen in illegaal verblijf. Opnieuw werd het bevel om het grondgebied te verlaten herbevestigd.

Ook op 22 oktober 2024 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en werd hij betrapt op de verkoop van illegale sigaretten. Opnieuw werd het bevel om het grondgebied te verlaten herbevestigd.

Op 6 januari 2025 werd verzoeker wederom aangetroffen in illegaal verblijf en werd hij betrapt op de verkoop van illegale sigaretten. Op 7 januari 2025 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen ten aanzien van verzoeker.

De repatriëring die voorzien was op 27 januari 2025 werd uitgesteld doordat verzoeker op 23 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 5 maart 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 november 2025 werd het bevel om het grondgebied te verlaten nogmaals herbevestigd.

Op 2 maart 2026 nam verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Zuid op 01.03.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: S.

voornaam: R.

geboortedatum: (...) 1993

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, alias:

M. R. – (...) 1994

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezone van SPC Brussel en Brussel Zuid op 22.11.2025, 06.01.2024, 10.08.2024, 13.07.2024, 25.02.2024 en 14.10.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van illegale sigaretten en diefstal met geweld.

Op 09.08.2022 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden door de rechtbank van Leuven voor diefstal.

Gelet op de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 24.10.2023.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds enkele jaren in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:

M. R.

S. R.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezone van SPC Brussel en Brussel Zuid op 22.11.2025, 06.01.2024, 10.08.2024, 13.07.2024, 25.02.2024 en 14.10.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van illegale sigaretten en diefstal met geweld.

Op 09.08.2022 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden door de rechtbank van Leuven voor diefstal.

Gelet op de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.10.2023 dat hem betekend werd op 24.10.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 24.10.2023. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Algerije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds enkele jaren in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn/ verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:

M. R.

S. R.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezone van SPC Brussel en Brussel Zuid op 22.11.2025, 06.01.2024, 10.08.2024, 13.07.2024, 25.02.2024 en 14.10.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van illegale sigaretten en diefstal met geweld.

Op 09.08.2022 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden door de rechtbank van Leuven voor diefstal.

Gelet op de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.10.2023 dat hem betekend werd op 24.10.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 24.10.2023. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezone van SPC Brussel en Brussel Zuid op 22.11.2025, 06.01.2024, 10.08.2024, 13.07.2024, 25.02.2024 en 14.10.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van verkoop van illegale sigaretten en diefstal met geweld.

Op 09.08.2022 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden door de rechtbank van Leuven voor diefstal.

Gelet op de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, K. J., Attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Brussel Zuid en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, S., R., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 02.03.2026".

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve merkt de Raad allereerst op dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wordt momenteel vastgehouden met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Onder "midde" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

Verzoeker zet, in wat kan beschouwd worden als een enig middel, het volgende uiteen in het verzoekschrift:

"Twee: de aanwezigheid van een ernstig middel.

Om te beoordelen of er sprake is van een middel ernstig, volstaat het dat dit op het eerste gezicht, en rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard. In dat geval kan het immers leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Zoals hierboven uiteengezet, werd verzoeker veroordeeld wegens diefstal met geweld tot levenslange gevangenisstraf, welke straf vervolgens werd verzwaaard tot de doodstraf nadat verzoeker na het uitspreken van het vonnis op de vlucht is geslagen.

Gezien de dringendheid van de zaak was het onmogelijk om tijdig het vonnis op te vragen bij de Algerijnse autoriteiten, hiervoor wordt dan ook een uitdrukkelijk voorbehoud geformuleerd.

Er dient te worden vastgesteld dat het reële risico op een verzwaring van de straf - van een levenslange gevangenisstraf tot de doodstraf - bij een onregelmatige uitreis uit Algerije duidelijk aanwezig is.

Dit risico wordt namelijk bevestigd door het meest recente rapport van Amnesty International, waaruit blijkt dat de Algerijnse autoriteiten de straf voor het onregelmatig verlaten van het grondgebied hebben verhoogd en zelfs een gevangenisstraf tot 5 jaar opleggen voor het faciliteren van een dergelijke uitreis.

Het onregelmatig verlaten van het Algerijnse grondgebied vormt op zichzelf dus al een strafbaar feit. Aangezien verzoeker voordien al tot levenslange gevangenisstraf was veroordeeld, blijft in zijn geval enkel de doodstraf als zwaardere sanctie over.

Authorities maintained their closure of civic space through a severe crackdown on the rights to freedom of expression, peaceful assembly and association. The use of unfounded terrorism charges to crush peaceful dissent continued, including against political activists, journalists, trade unionists and human rights defenders. Authorities increased the penalty for irregularly exiting Algeria and introduced a penalty of up to five years' imprisonment for facilitating an irregular exit. The government collectively and unlawfully expelled at least 3t,404 refugees and migrants to Niger. Authorities failed to investigate allegations of torture and other ill-treatment. Civil society reported 48 femicides; there remained no comprehensive official statistics on genderbased violence. A prolonged climateinduced drought negatively affected the realization of human rights. Authorities introduced measures to address inflation; food inflation slowed but remained high.

Hoewel uit de informatie op de website van Amnesty International blijkt dat de doodstraf in Algerije al gedurende minstens 10 jaar niet meer wordt uitgevoerd, neemt dit niet weg dat verzoeker bij terugkeer onmiddellijk aan een effectieve gevangenisstraf zal worden onderworpen.

Verzoeker heeft bovendien ernstige en gerechtvaardigde redenen om te vrezen voor de detentieomstandigheden in Algerije. Hij vreest in het bijzonder te zullen worden onderworpen aan foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, wat in strijd is met artikel 3 EVRM.

Uit het rapport van Amnesty International blijkt namelijk dat in Algerije herhaaldelijk klachten werden gemeld over foltering en andere vormen van mishandeling, maar dat deze klachten door zowel de gerechtelijke als de veiligheidsautoriteiten systematisch genegeerd worden. De Algerijnse autoriteiten laten na om dergelijke beschuldigingen te onderzoeken, en bovendien heeft Algerije ook verzaakt aan haar rapporteringsverplichting ten aanzien van het VN-Comité tegen Foltering, dat reeds sinds 2012 op een verslag wacht.

Deze vaststellingen bevestigen dat verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling die onverenigbaar is met het fundamentele mensenrecht vervat in artikel 3 EVRM, wat betrekking heeft op het absolute verbod op foltering en onmenselijke behandeling.

TORTURE AND OTHER ILL-TREATMENT

Judicial and security authorities continued to ignore detainees' allegations of torture and other ill-treatment. Authorities failed to open an investigation after journalist M. T. submitted a complaint on 12 August in which he alleged that police officers in the north-eastern city of Bejaia subjected him to torture and other ill-treatment to reveal the location of his phone, including by threatening to subject him to sexual violence in police custody. Algeria again failed to submit its fourth periodic report to the UN Committee against Torture, which was due in 2012.

In zijn middel doelt verzoeker op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM vormt een dergelijk grondrecht. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Verzoeker stelt dat hij veroordeeld is in Algerije en dat hij er de doodstraf riskeert.

Vooreerst merkt dat Raad op dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende op 23 januari 2025. Hij verklaarde toen dat hij na zijn vertrek uit Algerije van zijn echtgenote vernam dat hij in Algerije werd veroordeeld voor moord en diefstal. Ter staving van zijn verklaringen legde verzoeker twee stukken neer:

- Een aanmaning tot het betalen van een boete en gerechtskosten ten belope van 1500 dinar (ongeveer 11 euro);
- Een waarschuwing met de bedoeling hem op de hoogte te stellen van inbeslagname en gevangenneming bij niet betaling.

De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat er aan verzoekers verklaring dat hij na zijn vertrek uit Algerije werd veroordeeld en dat hij onschuldig is geen geloof kan worden gehecht. Hij stelt dat verzoeker geen bewijs van zijn onschuld neerlegt. In de voorgelegde documenten staat nergens beschreven wanneer de feiten zich afgespeeld hebben. Er blijkt ook niet welke strafmaat werd toegekend en of deze onredelijk is voor de ten laste gelegde feiten. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen concludeert dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ten onrechte werd veroordeeld en dat niet kan worden uitgesloten dat hij Algerije ontvlucht is om zijn straf te ontlopen.

Er wordt verder vastgesteld dat het weinig geloofwaardig is dat hij wel een brief kan voorleggen met de gerechtskosten, maar daarentegen geen vonnis kan voorleggen of stukken die betrekking hebben op het proces zelf.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker al meermaals werd gehoord door de politie en dat hij telkens verklaarde dat hij naar België was gekomen om te werken. Wanneer hem gevraagd werd om welke redenen hij niet terug kon naar Algerije antwoordde hij om economische redenen. Hij verklaarde geen financiële middelen te hebben en niets te hebben om naar Algerije terug te keren. Hij verklaarde ook dat zijn

ouders overleden zijn. Pas op het moment dat er een repatriëring vaststond veranderde verzoeker zijn verklaringen.

De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden. Er ligt thans ook geen enkel vonnis voor. Verzoeker beperkt zich tot een blote bewering. Verzoeker stelt dat het onmogelijk was om tijdig het vonnis op te vragen bij de Algerijnse autoriteiten. De Raad kan verzoeker niet bijtreden in zijn betoog. Zijn verzoek om internationale bescherming dateert van 23 januari 2025. Verzoeker kan dus bezwaarlijk ontkennen dat hij voldoende tijd heeft gehad om het bewuste vonnis inmiddels op te vragen.

De Raad heeft overigens enkel de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat er een brief is tot het betalen van gerechtskosten. Zelf heeft de Raad geen stukken die betrekking hebben op enige gerechtelijke procedure.

Het enige wat blijkt vast te staan is dat verzoeker in het verleden betrokken is bij een gerechtelijke procedure in Algerije en dat hij 1500 Dinar aan gerechtskosten dient te betalen. Het is niet duidelijk wat hem ten laste werd gelegd, wanneer de feiten zich hebben afgespeeld of welke strafmaat hem toegekend werd.

Uit de door verzoeker voorgelegde documenten blijkt in ieder geval niet dat hij veroordeeld zou zijn tot een levenslange gevangenisstraf en al helemaal niet dat deze straf zou zijn omgezet tot de doodstraf.

De loutere bewering dat de staf verzuurd zou zijn door zijn onregelmatig vertrek uit Algerije wordt bovendien niet gestaafd.

De verwijzing naar een rapport met info van Amnesty International spreekt overigens niet over een verzwaring van straffen, doch geeft louter aan dat de onregelmatige uitreis op zichzelf strafbaar werd gesteld. Dit alles is onvoldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

Het enig middel is niet ernstig.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

